

גמ"ר 5083/02/12 - המאשימה, מדינת ישראל נגד הנאשם, שמעון סונגו

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

21 מאי 2014

גמ"ר 5083-02-12 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' סונגו

בפני כב' השופט עופר נהרי
המאשימה: מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז תל אביב פלילי

נגד
הנאשם: שמעון סונגו
ע"י ב"כ עו"ד דוד גולן

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה של גרימת מוות ברשלנות תוך נהיגה במכונית - לפי סעיף 304 לחוק העונשין התשל"ז-1977 ביחד עם סעיפים 64 ו-40 לפקודת התעבורה (נוסח חדש) התשכ"א-1961.

ילדה כבת 5 מצאה את מותה באירוע דנן כתוצאה מפגיעת רכבו של הנאשם בה וזאת בעת שחצתה היא כביש - יחד עם אחותה ויחד עם שמרטפית - במעבר חציה להולכי רגל.

נסיבות האירוע והיבטי דבר רשלנותו של הנאשם בנהיגתו נותחו בהרחבה בהכרעת הדין.

בהכרעת הדין פורטו ההיבטים הבאים:

נמצא כי הנאשם הפר חובתו כנהג לנהוג במהירות סבירה בהתחשב בנסיבות ובהתחשב בתנאי הדרך. (תקנה 51 לתקנות התעבורה).

עוד נמצא כי הנאשם הפר חובתו כנהג להאט ואף לעצור את רכבו בהתקרבו למעבר חציה. (תקנה 52(6) לתקנות התעבורה).

נמצא שהנאשם הפר חובתו כנהג להאט ואף לעצור את רכבו לנוכח תנאי ראות (תקנה 52(3) לתקנות התעבורה).

נמצא שהנאשם הפר חובתו כנהג לאפשר להולכות רגל אשר חצו במעבר חציה להשלים בבטחה את חצייתן. (תקנה 67(א) לתקנות התעבורה).

כפי שכבר נותח ופורט, נמצא שהנאשם גם איחר איחור רב מאד בתגובה כנהג.

מדברי הנאשם (בת/6) אף עלו כאמור דברים מטרידים למדי ולפיהם לשיטתו לא ראה הוא לדבריו משהו שמהווה סכנה עבורו, ואף אין לו, לשיטתו, חובת עצירה במעבר חציה.

הנאשם ציין (בת/6) כי דווקא ראה הוא את הולכות הרגל, ואף ראה אותן לדבריו בשלב שעדיין אחזו ידיים (טרם נפרדו להצלת נפשו), אך בכל זאת כאמור המשיך הנאשם בנסיעה ופגע למוות באחת מהן וזאת כשהוא לא עוצר את מכוניתו אלא אך כ- 17 מטרים אחרי מעבר החציה תחת שיעצור אותה לפני מעבר החציה, ובעוד שכפי שהוכח - אף מפי מומחה ההגנה עצמו - יכול היה הנאשם לעצור את מכוניתו לפני מעבר החציה אילו היה נע במהירות פחותה וסבירה לנסיבות.

הנאשם אף התעלם מסימן אזהרה נוסף בדמות מכונית אחרת שהאטה לפני מעבר החציה ואף צפרה צפירת אזהרה.

רשלנותו של הנאשם היא ברמה גבוהה.

אף במישור העקרוני יש לומר כי עצם דריסת הולך רגל או הולכת רגל במעבר חציה - שהוא כזכור מקום מבצרם של הולכי רגל - הינו אירוע בעל חומרה יתרה מקום שאין רשלנות תורמת מצד הולך הרגל ומקום שאין נסיבות המקימות מידה של גריעה מרשלנות הנהג.

במקרה זה, וכפי שכבר נותח בהכרעת הדין, לא מצאתי כי היתה רשלנות תורמת מצד הולכות הרגל.

במקרה זה, וכפי שגם כן כבר נותח, צריך היה הנאשם - אשר לא נסתר כי נסע דקות ספורות לפני כן בכיוון הנגדי וביצע פניית פרסה - לקחת בחשבון קיום מעבר החציה במקום ולקחת בחשבון קיום תנאי התאורה במקום ולהתאים את מהירות נסיעתו ואת מידת דריכותו כנהג.

בנסיבות שנותחו בהכרעת הדין לא יוכל אם כך הנאשם להיבנות - אף לא לענין רמת הענישה - מכך שהיתה הפסקת חשמל במקום או מכך שהולכות הרגל בחרו לחצות יד ביד במעבר החציה בדרך המסויימת שבה בחרו.

גם מן העובדה שנכון להיום מצוי במקום רמזור אין כדי להקל מרמת רשלנותו של הנאשם כנהג ביום האירוע.

הנאשם בחר שלא להעיד במשפטו. כך זכותו.

אלא שיושם נא לב : מחד גיסא מבקש הנאשם בטיעונו לעונש (באמצעות סניגורו) להתחשב בו בעונשו לנוכח השקפתו אודות הנסיבות ששררו במקום והשפעתן עליו כנהג, אך מאידך גיסא הנאשם הרי בחר שלא להעיד כלל אודות השפעתן

עליו כנהג.

מן הראיות אשר כן הובאו בפני בית המשפט - ובהן גם גירסאותיו השונות של הנאשם עצמו במסגרת החקירה - עולה כאמור מסקנה בדבר רף גבוה של רשלנות מצד הנאשם כנהג ביום האירוע.

למרבה הצער - וכתוצאה מרשלנות זו של הנאשם בדרך נהיגתו - נגדעו חייה של ילדה בת חמש.

תיאור דרך נהיגתו של הנאשם בהתקרבו במהירות למעבר החציה בו היו מצויות אותה עת במהלך חציה שלושת הולכות הרגל ידמה לתיאור כדור של משחק כדורת ("באולינג") המתקרב במהירות לדמויות, מפזרן לכל עבר, ופוגע בחלק מהן (במנוחה).

לא כך צריך להיות גורלן של הולכות רגל העושות שימוש לגיטימי במעבר חציה ולא כך צריך היה הנאשם עם מכוניתו לכפות עליהן לנסות להציל נפשו בלב ליבו של מעבר חציה.

לא אחדש אם אזכיר כי בית המשפט העליון אמר זה מכבר את דברו (בע"פ 6755/09 ארז אלמוג נ. מד"י) בקשר עם הכללים המנחים בענין הענישה הראויה בעבירת גרימת מוות ברשלנות בתאונת דרכים, וזאת כדלקמן, (ציטוט):

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

כאשר אני מניח בפני את הדברים הללו מפי בית המשפט העליון ולפיהם אמת המידה הקובעת בעבירה הנדונה היא רמת הרשלנות אין לי אלא לקבוע כי לנוכח רמת הרשלנות שהופגנה ע"י הנאשם באירוע שבפני; לצד דבריו הנוספים של בית המשפט העליון כמצוטט לעיל לענין מידת משקלן של נסיבות אישיות ולענין דבר מהות העונש המוכתב בשל עקרון קדושת החיים ושיקולי הרתעה, מתבקשת המסקנה שאין מקום במקרה דנן להסתפקות במאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, אלא מתבקש מאסר לריצוי בבית הסוהר ואף לתקופה משמעותית.

במסגרת הטעוניהם לעונש שמעתי בפני דברים מפי אביה של הילדה המנוחה; שמעתי בפני גם את דבריה המפורטים מאד של אימו של הנאשם ודבריו של הנאשם עצמו; שמעתי את טיעוניהם המפורטים של באי כח הצדדים לעונש; ובחנתי גם את המסמכים האישיים שהגישה ההגנה ואת הפסיקה שהוגשה לעיוני ע"י באי כח הצדדים.

הנאשם הוא אכן אדם נורמטיבי.

יחד עם זאת, וכפי שכבר הודגש מספר רב של פעמים בפסיקת בית המשפט עליון ובפסיקה בכלל, כך הם מרבית העומדים לדיון בעבירות של גרימת מוות ברשלנות בנהיגה.

בית המשפט העליון שב והדגיש את הדברים העקרוניים הבאים בקשר עם ענישה במקרים של גרימת מוות בנהיגה רשלנית (ציטוט):

"לא ראינו מקום לסטות ממדיניות הענישה הנוהגת בנושאי גרימת מוות ברשלנות, שדינה ככלל מאסר מאחורי סורג ובריח במסגרת המאבק בתאונות, ואשר חריגה מעטים ומקרה זה אינו ביניהם על פי נסיבותיו. חיי אדם קופדו". (מתוך רע"פ 8576/11 הילה מזרחי נ' מד"י, מפי כב' השופט א. רובינשטיין) וראה נא בהמשך לכך גם את דנ"פ 1391/11 הילה מזרחי נ' מד"י).

"לצד בחינת נסיבותיה של המבקשת, יש לזכור כי השיקולים המתווים את שיקול דעתם של בתי המשפט בעת קביעת העונש הראוי לעבירות תנועה בעלות תוצאות קטלניות, אינם מתמקדים רק בנאשם. על בית המשפט לשקול מערכת שיקולים רחבה יותר, הכוללת גם את בחינת תוצאות התאונה והאינטרס החברתי שבענישה". (ציטוט מ- רע"פ 2955/12 פלונית נ' מד"י, מפי כב' המשנה לנשיא מ. נאור).

ובהמשך (שם)(ציטוט):

"מסכים אני להכרעתה של חברתי המשנה לנשיא ולהערותיה של חברתי השופטת ברק-ארז. בסופו של יום, מקום שקופחו חיי אדם ברשלנותו של נהג, המדיניות השיפוטית היא ענישה במאסר בפועל, תוך קביעת אורכו בהתאם לנסיבות התיק; ואכן בעניין מזרחי (רע"פ 8579/11 הילה מזרחי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] שנזכר בנידון דידן הובאו בחשבון נסיבות אישיות מיוחדות מאד של המבקשת דשם לעת ההיא. כך גם עשה בית המשפט המחוזי בענייננו. אין מקרה זהה למשנהו, אך הצד השווה הוא בקיפוד חיי אדם, שהביטוי המעט אשר בידי בית המשפט ליתן למאבק בו הוא בענישה. אכן, היו מקרים שבהם הורד הרף, ואותם מצטטים הסניגורים תדיר בעשותם מלאכתם. אך באשר לבתי המשפט, הקטל בכבישים מצדיק, משהורשע אדם, ליתן לכך ביטוי עונשי מוחשי. לא אכחד, כי כמותי כחברתי המשנה לנשיא, וגם כפרקליטות בהשיבה לבקשת רשות הערעור, ראיתי לנגד עיני את ילדי המבקשת ואת אשר ייגרם להם במאסר אמם, והתלבטתי; אך הכף הוכרעה אל נכון כדעת חברתי המשנה לנשיאה. כל שאוכל להטעים הוא, כי מעבר לחובתן של רשויות הרווחה, יש חובה בדין ובמוסר לאבי הקטינים, לעשות כל שלא ידו כדי לטפל בילדיו בעת היעדרה של אמם בשל מאסרה". (מתוך רע"פ 2955/12 פלוני נ' מד"י מפי כב' השופט א. רובינשטיין).

בתיק שבפני יש לטעמי מקום אם כך לומר שאם כך הוא שנקבע בפסיקת בית המשפט העליון בעניינה של אם לילדים שנשלחה למאסר, דומני בהקשר זה כי באשר לנאשם שבפני, שהינו (כעולה מחווה"ד) רווק בן 29 ללא ילדים, תקפים הדברים על אחת כמה וכמה.

וראה נא גם את המצוי בפסק הדין שניתן ביום 24/3/11 ע"י בית המשפט העליון בע"פ 6358/10 מחמוד קבהא נ' מד"י, מפי כב' השופט י. דנציגר (ציטוט):

"נוכח ריבוי תאונות הדרכים הקטלניות, המתרחשות כמעט מדי יום ביומו וגובות את חייהם של קורבנות רבים, הביע בית משפט זה את הצורך במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי אלו הנוהגים ברשלנות ובחוסר אחריות בכבישים (ראו: ע"פ 8382/03 חילף נ' מדינת ישראל, פ"ד נח (2) 139, 143-142 (2003) (להלן: עניין חילף); ע"פ 360/07 וייסמן נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 24.6.07) בפסקה 12 (להלן: עניין וייסמן); ע"פ 2247/10 ימיני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 12.1.11) בפסקה 76). ברוח דברים אלו כתב השופט א. לוי בע"פ 11786/04 אבו טריף נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 5.9.05) כי: 'בתקופה בה תאונות הקטלניות הפכו, למרבה הדאבה, לתופעה המתרחשת כמעט בכל יום, מצווה בית המשפט לומר את דברו בדרך הענישה, כדי לטעת בתודעתם של נהגים את החובה לנהוג בזהירות, תוך הקפדה על הכללים המתחייבים מהדין' (בפסקה 8 לפסק הדין). באופן דומה נקבע בע"פ 5787/04 שחאדה נ. מדינת ישראל (לא פורסם) כי: 'תאונות הדרכים המתרחשות בכבישי הארץ תדשות לבקרים בשל נהיגה רשלנית או פזיזה, גובות מחיר יקר מדי בנפש וכבר נפסק על ידנו לא אחת כי אין מקום לענישה סלחנית מידי במקרים אלה ויש להעדיף את הצורך להעביר לציבור מסר ברור ומרתיע, אלא אם כן מתברר כי קיימות נסיבות אישיות חרות ויוצאות דופן המצדיקות סטייה מרמת הענישה הראויה' (בפסקה 3 לפסק הדין).

מדיניות הענישה המחמירה והמרתיעה באה לידי ביטוי בכך שעל פי רוב הרשעה בעבירות גרימת מוות ברשלנות בתאונות דרכים מחייבת הטלת עונש מאסר בפועל ופסילת רישיון לתקופה ממושכת [ראו: ע"פ 783/07 עתאבה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 23.9.07) בפסקה ט'. (סוף הציטוט מע"פ 6358/10).

גם לעקרונות אשר בתיקון 113 לחוק העונשין נתן בית המשפט העליון את דעתו וזאת כדלקמן (ציטוט מע"פ 2918/13 דבס נ' מד"י):

"עסקינן בגזר דין שניתן לאחר כניסתו של תיקון 113 לתוקף. תיקון זה נועד להבנות את שיקול הדעת של בית המשפט במלאכת קביעת העונש, לפי העקרונות והקריטריונים שנקבעו בסימן א' 1 בפרק ו' לחוק העונשין. התיקון קובע כי בית המשפט נדרש לקיים בחינה תלת-שלבית לצורך גזירת העונש: בשלב הראשון עליו לקבוע את מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירה ואותן בלבד. זהו מתחם נורמטיבי-אובייקטיבי. לשם כך עליו להתחשב בארבעה שיקולים; (1) הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה;

(2) מידת הפגיעה בערך זה; (3) מדיניות הענישה הנהוגה; ו- (4) הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40 ט' לחוק (סעיף 40 ג' (א) לחוק העונשין). בשלב השני נדרש בית המשפט לבחון אם מתקיימים שיקולים חריגים הנוגעים לנאשם ומצדיקים לסטות מהמתחם שנקבע בשלב הראשון - פוטנציאל שיקום מיוחד או הגנה על הציבור, כמפורט בסעיפים 40 ד ו- 40 ה לחוק (סעיף 40 ג (ב) לחוק). ככל שלא מצא בית המשפט להעדיף שיקולי שיקום או הגנה על הציבור, יעבור בית המשפט לשלב השלישי, שבגדרו עליו לקבוע את העונש שיושת על הנאשם בתוך המתחם שקבע.

בשלב זה נדרש בית המשפט לשקול את נסיבותיו האישיות של הנאשם לקולה ולחומרה - אלו המפורטות בסעיף 40 יא לחוק, כמו גם נסיבות אחרות ככל שמצא שהן רלוונטיות (סעיפים 40 ג (ב) ו- 40 יב לחוק) ... (ציטוט מ- ע"פ 2918/13 **אחמד דבס נ' מד"י**, מפי כב' השופט ע. פוגלמן). וכן ראה נא בהקשר זה גם שנאמר עוד בע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מד"י**, מפי כב' השופט ע. ארבל).

הערך החברתי שנפגע באירוע דנן הוא הערך החשוב מכולם - ערך קיום החיים - ובמקרה זה קיום חייה של ילדה כבת 5 שכל חטאה כילדה היה בכך שחצתה עם שמרטפית ועם אחותה במעבר חציה להולכי רגל.

מידת הפגיעה בערך האמור הינה מידת הפגיעה המירבית - דהיינו גדיעת חייה של הילדה.

אודות מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות של גרימת מוות ברשלנות אגב נהיגה כבר צוטט לעיל מדבריו העקביים של בית המשפט העליון בפסקי דין רבים.

אודות נסיבות הקשורות בביצוע העבירה במקרה דנן כבר עמדתי בהרחבה לעיל ובהכרעת הדין.

מתחם העונש ההולם את העבירה של גרימת מוות ברשלנות בנהיגה, נע בין מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות לתקופה בת 6 חודשים (במקרים חריגים לקולא) ועד מאסר לתקופה של קרוב ל- 3 שנים בפועל (במקרים החריגים לחומרא, בצידה השני של קשת הענישה).

מתחם ענישה ספציפי ומדוייק יותר ההולם את נסיבות ביצועה של עבירה כדנן עת עסקין בפגיעה למוות בהולך רגל במעבר חציה ובפרט בנסיבות שבהן בוטאה רמת רשלנות גבוהה בנהיגה, יכלול מאסר מאחורי סורג ובריה לתקופה ממושכת לצד פסילה ממושכת מלנהוג, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי, קנס משמעותי ואף פיצוי.

אינני מוצא כי מתקיימים במקרה זה שיקולים חריגים הנוגעים לנאשם המצדיקים לסטות מהמתחם.

ולענין גזירת העונש במקרה נתון זה, ובמסגרת המתחם, אדרש לשיקולים הבאים לקולא מחד ולחומרא מאידך:

הנאשם הוא בעל ותק נהיגה משנת 2003 וצבר לחובתו 8 הרשעות קודמות בתעבורה אשר חלקן בעלות אופי בטיחותי מובהק (כגון שני אירועים של שימוש בטלפון שלא כדין אגב נהיגה).

אין לומר כי מדובר בנהג ותיק מאד.

מנגד, גם אין לומר שמדובר בעבר תעבורתי מכביד בשים לב לותק.

לנאשם אין עבר פלילי. (לציון אגב כי במסגרת חווה"ד שהתקבלה מהממונה על עבודות שירות ניכר שהשתרבה בחווה"ד, בפליטת קולמוס, אמירה אודות נאשם אחר בן 46 תושב תל שבע, שכבר ריצה בעבר מאסר בעבודות שירות,

ואולם ברור כי אני מתעלם לחלוטין מדבר טעות קולמוס זו שנפלה אצל הממונה בחוות דעתו ואני רואה כמובן את הנאשם כנעדר כל עבר פלילי, כפי שגם ציינה זאת המאשימה בטיעוניה לעונש).

נלקחת גם בחשבון העובדה שמדובר כאמור בנאשם נורמטיבי שנכשל כאן כשלוך ראשון בגרימת תאונת דרכים ושהינו אדם שתרם ותורם לחברה וזאת כפי שפורט בפני בהרחבה הן על ידי הנאשם עצמו, הן ע"י אמו של הנאשם, והן ע"י סניגורו של הנאשם אשר גם תמך זאת בתעודות ובמסמכים.

אתן את הדעת גם לדברי הנאשם אודות התחושות הקשות שלדבריו ליוו ומלוות אותו בעקבות האירוע ותוצאותיו הטראגיות של האירוע.

יחד עם זאת, ועם כל ההבנה לענינו של הנאשם, דומני כי אין להשוות את תחושותיו של הנאשם לתחושות של בני משפחתה של המנוחה; אין להשוות זאת לתחושות של אחותה של המנוחה אשר ראתה את אחותה נדרסת במעבר החציה לנגד עיניה; אין להשוות זאת כאמור לתחושות הוריה של המנוחה שאיבדו בת אשר גידלו; ואין להשוות זאת לעובדה הפשוטה שהילדה המנוחה לא שבה ולא תשוב עוד לעולם לחיק משפחתה ולחיק חברה וחברותיה.

חייה של ילדה קטנה נגדעו באחת עוד בטרם תסיים גן ילדים, טרם תלך ככל בני גילה ליום ראשון ללימודים בכיתה א'...ועוד ועוד.

חיים שלמים נמנעו מילדה זו.

בכל הכבוד, ושוב כאשר מציבים אלה מול אלה את הטראגדיות, אזכיר דרך משל שניכר שלנאשם לא היה קושי לצאת לבילוי בחו"ל עם חבריו עוד בטרם יבשה הדיו על הכרעת הדין שהרשיעה אותו בגרימת מות הילדה, וזאת אגב כך שהוא גם מפקיד תוך שעות אחדות בקופת בית המשפט ₪ 50,000 לשם כך.

כמובן שכך זכות לו לנאשם להמשיך בניהול חייו וגם לבלות, ואף אצא מנקודת הנחה כי במצוקתו, שתוארה בטיעוני ההגנה לעונש, הנאשם היה זקוק לבילוי זה עם חבריו. ואדגיש: האמור לעיל, בדבר בילוי (לגיטימי) עם חברים בחו"ל, אזכר אך כדוגמא על מנת להמחיש את ההבדל בין רמת הטראגדיה לילדה שחייה הסתיימו והטראגדיה לבני משפחתה, לבין, בכל הכבוד, רמת הטראגדיה לנאשם (ואיני מקל ראש גם בזו האחרונה).

במסגרת מיכלול שיקולי הענישה לא אוכל למרבה הצער לזקוף לזכותו של הנאשם לקיחת אחריות.

מובן הוא כי זכות ראשונה במעלה וראויה למשמר מכל משמר היא לו לאדם לכפור ולנהל הוכחות מתחילתן ועד סופן. גם ברור הוא שמצויה בפני הוראת המחוקק בסעיף 40 יא (6) סיפא לחוק העונשין לפיה כפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשם לא ייזקפו לחובתו.

מנגד לא יוכל הנאשם, לכשהורשע, להנות ממה שהוגדר בפסיקה כ"הנחת הודיה" ולהנות מן המצוי בסעיף 40 יא (4)

רישא לחוק העונשין אשר מורה כי ראוי ליתן משקל ל"נטילת אחריות של נאשם על מעשיו".

ברע"פ 5094/12 חטיב נ' מד"י נאמרו על ידי בית המשפט העליון (כב' השופט א. רובינשטיין) הדברים הבאים: "...
**אך הגיוני הוא כי גזר דין המבוסס על הודיה יקל במידת מה עם הנאשם... ביחס לגזר דין באותו כתב אישום
שניתן לאחר שמיעת הוכחות, שאינו זוכה ל'הנחת הודיה' כמקובל".**

לציין כי דברים מלב נשמעו מפי אביה של המנוחה.

האב אגב ציין כי נחמץ ליבו כאשר הנאשם שינה טעמו והתכחש לדבר היכרותו את מקום האירוע בעוד שלדבריו הנאשם
עבד שם במשך כ- 4 שנים עם חנות מסויימת באזור - דבר אשר אגב לא זכה לכל סתירה בחקירה הנגדית שניהל
הסניגור אל מול העד הנ"ל וגם לא לכל הכחשה מפי הסניגור או מפי הנאשם.

אלא שלא נדרשתי ואינני נדרש לדבר קיום או אי קיום החנות - שהרי ממילא לא נסתר שזמן קצר ביותר לפני הנסיעה
מזרחה נסע שם הנאשם מערבה, עשה פנית פרסה בצומת וחזר אל עבר מעבר החציה. הדברים אך צוינו לעיל מתוך
כך שהובן לי תיסקולו של האב שאיבד שם את ילדתו במעבר חציה בידי מכוניתו של הנאשם, כשם שגם הובן לי שאין האב
מבקש כלל נקמה (כפי שהציע לו הסניגור) וגם איננו חש טינה או שנאה, אלא רק מבקש הוא שייעשה דין בהתאם
לכללים המנחים את בית המשפט בבואו לגזור דין במקרה שכזה.

דברים מן הלב שמעתי גם מפי אמו של הנאשם אשר באופן טבעי דואגת לבנה ונחרדת מן האפשרות שבנה ימצא את
עצמו מאחורי סורג ובריה בבית הסוהר.

צר לי, אך במסגרת מלאכת האיזונים המתבקשים בענישה ראוי אמנם להתחשב בענייניו האישי של הנאשם אולם ראוי גם
להתחשב באינטרס הציבורי.

סעיף 40 ז. לחוק העונשין (שכותרתו "הרתעת הרבים") קובע כי מקום שנמצא שיש צורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע
עבירה מסוג העבירה שביצע הנאשם ויש סיכוי של ממש שהחמרה בעונשו של הנאשם תביא להרתעת הרבים, רשאי בית
המשפט להתחשב בשיקול זה בבואו לקבוע את עונשו של הנאשם, ובלבד שהעונש לא יחרוג ממתחם הענישה.

בהקשר זה עצמו כבר נאמר לא אחת בפסיקת בית המשפט העליון כי עקרון קדושת החיים מכתוב שיועבר מסר עקבי
וברור מאת בתי המשפט כי מי אשר ייכשל בנהיגה רשלנית שתביא לקץ חייו של אדם אחר, יימצא עצמו בדרך כלל בבית
הסוהר, שכן כך מתבקש לנוכח המלחמה המתנהלת בכבישים ולנוכח אין ספור הקורבנות המיותרים שיכולים היו להימנע
עם מעט יותר תשומת לב ומעט יותר זהירות בדרכים.

וכשעסקינן ברף גבוה של רשלנות - אזי בוודאי ובוודאי שצריך לצאת מסר ברור ומרתיע.

לאחר מחשבה ועיון - ולא לפני שגם הדגשתי בזמנו בפני הצדדים בפרוטוקול ישיבת הטיעונים לעונש כי אין להסיק כל
מסקנה מדבר בקשתי לקבל לידי חו"ד מהממונה על עבודות השירות - הגעתי לאחר בחינה נוספת ויסודית של המיכלול
ושל הפסיקה למסקנה כאמור כי ראוי כאן מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה ואף לתקופה מרתיעה וממושכת.

כידוע, המלאכה של גזירת עונשו של אדם נורמטיבי שהורשע בגרימת מוות ברשלנות בנהיגה מעולם לא היתה מלאכה פשוטה. במלאכה זו נדרשים איזונים.

לאור כל אשר פרטתי לעיל, בהינתן מיכלול השיקולים לחומרא ולקולא, ומבלי לחרוג לכאן או לכאן ממתחם העונש ההולם, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

קנס בסך ₪ 20,000 או 200 ימי מאסר בתמורה.

(הקנס ישולם בעשרה תשלומים חודשיים שווים אשר הראשון בהם לא יאוחר מן התאריך 22/6/14).

מאסר לתקופה של 17 חודשים בפועל.

מאסר לתקופה של 10 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור הנאשם בתקופת התנאי עבירה של גרימת מוות ברשלנות או עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

פסילת רשיון הנהיגה לתקופה של 14 שנים בפועל. מתקופת פסילה זו תנוכה כל תקופת פסילה מנהלית ופסילה עד תום ההליכים שהספיק הנאשם לרצות עד כה בקשר עם תיק זה.

(יזכר כי עפ"י דבר המחוקק בסעיף 42(ג)(2) לפקודת התעבורה בחישוב תקופת פסילה לא תבוא במנין תקופה שבה נשא בעל הרשיון עונש מאסר על העבירה שבגללה נפסל).

פסילת רשיון הנהיגה לתקופה של 12 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

הנאשם גם יעביר למשפחת המנוחה (באמצעות מזכירות בית המשפט ולידי אביה ואמה של המנוחה) פיצוי כספי - סמלי במהותו - בסך של 30,000 ₪ .

(הפיצוי יועבר בשיעור אחד עד לא יאוחר מיום 22/7/14).

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"א אייר תשע"ד, 21 מאי 2014, במעמד הנוכחים.

